

Ledaskde jsem byl, ale v Jizerkách jsem byl poprvé.

Byl jsem v Maroku, Maďarsku, Malajsii, Makedonii, Majdaleně. Viděl jsem Mauricia, Megalanova mračna na Zélandu, Manilu, Makču Pikču, Mařce pibču. Prolezl jsem Malbork, Malorku, Malou Asdii, Madrid, Malagu, Madeiru, Marmoladu, Macochu. Poznal jsem Mařenu, Magdu, Martinu, Mahulenu, Marcelu, Markétu, Matyldu, Manitua.. Ale ten **malý a malebný kus českých hor**, zvaných **JIZERKY**, mi dosud zůstával utajen. A tak jsem se přihlásil na týden s KLETREM do Jizerek na chalupu Miry Soviše. Vybavil jsem se lyžemi, globusem Harrachova, zákaznickou kartou a vyrazil ze Sovince busem na Paseky a Újezd u Uničova, dále vlakem přes Šumperk do Zábřehu, pak Šohajem do Pardubic a z Pardubic dalším rychlíkem přes Hradec, Jaroměř a Železný Brod do Tanvaldu. Odtud busem do jakýchsi Příchovic. Tam už čekali U Zvonku čtyři kamarádi, kteří přijeli jako lordi autem: řidička Hanka, Bob, Svat'a a Mira.. Uvítací přípitek, oběd, pivko a už jsme se jeli ubytovat. Nádherná chaloupka, uvnitř plno starožitností: kafemlýnky, žehličky, truhly, almary a kotel krkonošského kysela od Mirovy švagrové. Vybalujeme, zatápíme, a jsme překvapeni množstvím a kvalitou sněhu. Na hřbetě vynášíme z auta bedny s proviantem: pytel erteplí, cibule, česneku, masa, sekané, hrachu, papriky, rajčat, kedluben, pecny chleba, štangle buřtů, tekuté kartáčky ve flaškách a pleskačkách. A to Mira přijel na praseti a odrážel se demižónama: škvarky, klobásy, dva kýble škvarkové pomazánky, sádlo. Ve sklípku na nás čekalo našlapané kysané červené zelí. Jo a mraky kmínu, který nesměl v ničem chybět, to prý, aby se tolik neprdělo. Podle toho množství, co ho Hanka všude vysypala, usuzuji, že si její Allan doma ani neprdne. K tomu obří dóza cukru. Varuji esperantem: cukrúto, prohibúto, obezúto, diabetezúto. Cukr pod zámek, tuk nepřítel rodiny. Naštěstí máme hodně ovoce a zeleniny. A tak se řídíme heslem: kdo jí cibuli, k tomu nechodí lékař, kdo jí česnek, k tomu nechodí nikdo. Navíc nám švagrová (ta Mirova) přilepšila vánočkou a borůvkovými knedlíky. Přičtu-li hrstě pilulek a léků, co jsme denně pozřeli, nežili jsme si vůbec špatně. Však jsem přibral několik kilogramů a řemen povolil o tři dírky. A to jsme denně poctivě lyžovali: Hvězda,, Štěpánka, Bílá skála, Rejdice, Vystřkov, Tesařov, Kořenov a těch běžeckých stop . Promenádní, Jezdecká, Knížecí, Kasárenská, Hradniční. Viděli jsme Smrk, Jizeru, Smědavskou horu, Ptačí kameny, Souš, Ještěd, Sněžku, Velký šišák, Vilík, Voseckou boudu, Kotel, Lysou horu, Čertovu horu, Bukovec. Mira to do nás pořád hustil a pak nás zkoušel, ale mě se to furt pletlo. A těch hospod! Na každého stálého obyvatele aspoň dvě. Sportovně jsme se také vyžili až až. Svat'a klasiku, vytříbenou technikou a vysokou frekvencí. Mira nedostižný se svou obdivuhodnou fyzikou nám zmizel v dáli. Bob se svojí anginou pectoris při stoupání malinko zaostával, zato z kopce mě natrhl kachle. Hanka z kopce na jistotu a vůbec nedala najevo únavu z kuchyně, když nakrmila 4 otesánky. Já abych jim stačil, musel bruslit a bylo to úžasné. Cítil jsem jak pronáším zvukovou bariéru. Jen jsem večer po dvaceti kilometrech nemohl dát k sobě nohy, jak mně bolely přitahovače stehen. Dříve, než úplně ztratily svou funkci, se těmto říkalo svaly ochránčí panenství. Tak jsem usnul roztažený a Hanka se Svat'ou mě celou noc hlídali. Svítili mi do ksichtu baterkou a z neznámých důvodů při tom mlaskali. Taky KPČ (kulturně poznávací činnosti) jsme se řádně věnovali. Navštívili jsme bohoslužbu v děkanském novorománském kostele svatého Víta. Přepadli sousedku Jiřinu a povinšovali k jejímu svátku, dostali po štamprli. Po večerech vyprávěli zážitky z mládí včetně veselých historek. Občas čuměli na bednu. Prvně v životě jsem sledoval jakýsi podřadný seriál. Bobe, víš, co jsou rodinná pouta? To jsou takové papírky s 5 a třemi nulami a je na nich obrázek prvního československého prezidenta (ale ne dělnického)!. Taky jsme občas vletěli do nějaké hospůdky. Největší dojem na nás udělala ta na Prdku se svým sloganem na WC:

a

Zážitkem zcela nevšedním byla hygiena a ledová koupel a taky expres pobyt na latríně: vystřkov, čupkov, bobkov a rychle zastrkov.

Děkuji Haně za pestrou a vydatnou krmí a bezpečné šoférování, Mirovi za ubytování a hodiny zeměpisu, Svat'ovi za příkládání a vymetání komínu, Bobovi za to, že to všechno spískal. Rozšířil jsem si obzory, vysvětlili jsme si jak se krájí cibule, jak ocílkou nabrousit nůž. Nejvíc času, jak to mezi sklerotiky bývá zvykem, jsme trávili hledáním něčeho. Poláci říkají „šukanim“. A tak jsme „šukali“ kšiltovku, klíče od auta, brýle, držáky na lyže i sebe navzájem. A kdybychom neodjeli, tož „šukame“ dodnes.

Pedro.